

KENDİ KENDİNE SÖYLEŞİ*

*“hayatta
kalmak
yıkıcıdır”*

~ Bahtiyar Kaymak ~

**Uzanıp kendi yanaklarımdan öpüyorum*

“hayatta kalmak yıkıcıdır” ve “dünya güzel dünya” dizelerine şiirlerinde sıklıkla rastlıyoruz. Bu bir çelişki değil mi?

Evet. Devinimin anahtarı olarak çelişki, işlemeye çalışmaya, başladığında bizi sadeleşmeye götürür. Sadelik dağınıklığı toparlar, çöpleri atar. Bir bakarsın ki, kapitalizm yüz yılı aşkın bir zamandır olagelmiş her zorbalığın, her barbarlığın örgütlü bir işlemcisi. Öte yandan hayatta kalmanın doğal bir yıkıcı yanı var. Ölü şeylerle besleniyoruz. Önce ölgünleştiriyor sonra pişiriyoruz. Vahşi değil doğal. Aslan ölmek için antilobu, kedi fareyi, kuşlar böcekleri, yılan kurbağayı yutup yiyor. Bu bir beslenme ritüeli olarak gayet tabi bir yıkıcılık. “Devrim hakkı, gerçek tek tarihsel hakır” diyen Engels’ten esin alarak. Biriken sıkışmanın oluşturduğu doğal bir itkiyle, değişimin önünü açmak için, ayağa kalkan halkın yaptığı Devrim de yıkıcıdır. Dünyanın güzel olmadığını, dünyayı adım adım gezen birine asla ispatlayamazsınız.

**Geçende bir dost kütüphanemi gördü ve şöyle söyledi.
“Bu kitapların hepsini okudun mu?”**

“Okunmuş kitapları ben ne yapayım” diye, sorusuna şaka yollu yanıt verdim. Okuyorum. Kitap, film, resim sergisi, pazar yeri, okul, yeryüzü manzaraları, insan manzaraları, fabrika önü grev...Okuyorum. Bilim, felsefe, sosyoloji, siyaset...Okuyorum. Dünyayı ve onun ne olma iradesini...Ve anladım ki değiştirme gücü insanda. Okudukça ve okudukça, dünya denilen evimizde, daha çok seviyorum insanları.

Bazen şiir ishali olmuş gibi onlarca şiiri günbegün yazıyorsun. Öte yandan yılda on şiiri anca yazdığını söyleyen “sıkı” şairler var.

Organik ne demek? Doğal mı? Diyelim ki ben şair Baht olarak bir elma ağacıyım. Kendimi, otosansür, piyasa, kibir, üniforma ile ilaçlamıyor; şairanelikle süsleyip şımarık dallarımı kesmiyorum. Dallarım elmayla pıtraklaşıyor. Sonra elma kurtları dallarıma dadanıyor. Ufak tefek, yamru yumru elmalarım uf olup dökülüyor. Evet. Bazen bir ayda beş on şiir yazıyorum. Lakin elimde elma kurtlarının ilişemediği birkaç şiir kalıyor. Gerisi elma kurtları tarafından uf oluyor. Ne edeyim ki, yaşadıklarımın tam orta yerinde verimli, çalışkan bir elma ağacıyım ben. Haaa...unuttuğum bir şey var. Ben bir elma ağacı olarak, sadece aşı kullanıyorum. Komün’ist aşı. Lakin bu aşının elma kurtlarına bilinen bir zararı yok.

Yüksek sesle okur gibi, şarkı söyler gibi şiir yazmak! Bu denli anlam’a bağlı kalmanın ne gereği var?

Anlam: Yaşantıdır, yaşadığımızdır.

Anlam; Gazze de her an bombalanmak, açlıktan ölmektir. Anlam; Ferrari’ne binip denizüstü bir yolda Roma’ya giderken seyri sefa yapmaktır. Anlam; aşktır, emektir, direniştir, değiştirme gücüdür, yaratıcılıktır. Anlam; 15 yaşındaki bir meslek lisesi öğrencisinin vinç altında kalıp ölmesine neden olan iş cinayetidir. Anlam; Kızının doğum günü için 10 milyon dolar verip dünyaca ünlü bir şarkıcıyı saray yavrusu ada villasına getirmektir. Yani ne yaşıyorsan onu yazarsın. Anlamsızlık görece boşluktur. Başka bir deyimle kofluktur. Kof için anlamın bir kıymeti harbiyesi yoktur. Kof kofu yazar.

Sen de mi Şairsin?

Evet. Şair olmadığımın aksi ispat edilemiyor. Lakin şairliği bir üniforma gibi giyinmeyi hiçbir vaziyette kendime yakıştıramış değilim. Niye ki? Sivirim. Altı kişiliğim var. bir yere giderken altı kişilik olarak giderim. En üstte annemin doğum acıları çekerek dünyaya getirdiği ve çok sevdiği beşinci çocuk var. Ben o çocuğa "sıfır" diyorum. Peki kim ki bu altı kişi. Sakın yanlış anlaşılmasın sıralamayı gelişi güzel yapıyorum. Gezgirim, sporcuyum, aşığım, babayım, kardeşim, şairim, düşünceliyim, yoldaşım, gevezeyim, yakışıklıyım, komün 'istim, insan soyuyum...Lakin on iki oldu. Demek ki insan, hep yanlış bilinen tanımıyla düşündükçe yalnızlaşmak yerine, düşündükçe çoğalıyor.

İnsan insanın nesi olur?

insan insanın kurdu

değil

insan insanın hatırasıdır

